

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016r

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Tomysłu Tomasza Jasińskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016r, 30 maja 2016r, 17 listopada 2016r, 21 grudnia 2016r.

sprawy **S. R.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu

z dnia 16 grudnia 2015r w sprawie sygn. akt II K 729/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, że przyjmuje, iż czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku został popełniony w okresie od dnia 26 marca 2012r do dnia 13 listopada 2012r, a nadto jako podstawę prawną wymiaru kary przyjmuje art.209 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. A. kwotę 619,92 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego w całości od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

S. R. oskarżony został o to, że:

1. w okresie od 01 lipca 2010 roku do 13 stycznia 2011 roku w miejscowości K., w powiecie (...), w województwie (...), uparczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy prawa oraz wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, sygn. akt III RC 148/07 z dnia 29 sierpnia 2007 roku, obowiązku opieki przez niełożenie na utrzymanie swojego małoletniego syna K. R., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk
2. w okresie 26 marca 2012 roku do 15 listopada 2012 roku w miejscowości K., w powiecie (...), w województwie (...), będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 209 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, sygn. akt II K 351/09 z dnia 17 września 2009 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od 14 stycznia 2011 roku do 14 września 2011 roku, uparczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy prawa oraz wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, sygn. akt III RC 148/07 z dnia 29 sierpnia 2007 roku,

obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie swojego małoletniego syna K. R., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. w okresie 15 kwietnia 2013 roku do 13 kwietnia 2015 roku w miejscowości K., w powiecie (...), w województwie (...), będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 209 § 1 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, sygn. akt II K 351/09 z dnia 17 września 2009 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to odbywał w okresie od 14 stycznia 2011 roku do 14 września 2011 roku, uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy prawa oraz wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Tomysłu, sygn. akt III RC 148/07 z dnia 29 sierpnia 2007 roku obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie swojego małoletniego syna K. R. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015r., sygn. akt II K 729/15, Sąd Rejonowy w Nowym Tomysłu:

I. uznał oskarżonego S. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1, to jest czynu z art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego S. R. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt 2-3, to jest czynów z art. 209 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt I-II i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kolejnym punkcie wyroku Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania zwalniając oskarżonego od ich uiszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony wnosząc o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna, co skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku co do zasady, z zastrzeżeniem niewielkiej korekty dotyczącej czasu popełnienia jednego z przestępstw.

Podważając zrekonstruowany przez Sąd I instancji stan faktyczny, oskarżony zakwestionował przede wszystkim dokonaną przez tenże Sąd ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim złożonych przez siebie wyjaśnień oraz zeznań świadka – J. P., jak również dokonaną na tej podstawie ocenę jego postępowania.

Zarzut ten jest niezasadny.

Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i rzeczowy przeprowadził analizę zgromadzonych dowodów, w tym również wypowiedzi oskarżonego oraz świadka (...) dochodząc w konkluzji do trafnego wniosku którym dowodom i ewentualnie w jakiej części należy dać wiarę, a którym odmówić tego przymiotu.

Argumentację tę należy w pełni podzielić.

Zasadnie wiarę dano zeznaniom J. P.. Zeznania świadka są rzeczowe, logiczne i nie sposób doszukać się powodów, dla których świadek miałaby bezpodstawnie obciążać oskarżonego, przedstawiać zdarzenia niezgodnie z rzeczywistym ich przebiegiem. Z zeznań tych także jednoznacznie wynika, iż to J. P. ponosi koszty utrzymania syna, w czym z kolei oskarżony nie uczestniczy.

Przyjęta przez oskarżonego postawa nieregularnego przekazywania na rzecz syna drobnych kwot stanowiących zaledwie ułamek należnej renty alimentacyjnej absolutnie nie stanowi wywiązania się z obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka i nie wskazuje na zamiar aktywnego partycypowania oskarżonego w kosztach utrzymania syna. Podobnie zresztą, nie stanowi realizacji zobowiązań alimentacyjnych pozostawianie dziecku drobnych upominków (słodczy) i to sporadycznie, obowiązek ten polega bowiem na zapewnieniu dziecku regularnych środków utrzymania.

Do takich samych konkluzji prowadzą wypowiedzi oskarżonego co do relacji z dzieckiem. Należy stwierdzić, iż sam kontakt z dzieckiem nie może usprawiedliwiać braku regularnego łóżenia na jego utrzymanie. Na marginesie należy wskazać, iż kwestia ewentualnych utrudnień w wykonywaniu prawa do osobistego kontaktu z synem nie wpływa na obowiązek alimentacyjny i nie usprawiedliwia braku jego realizacji, może natomiast stanowić przyczynę stosownego wystąpienia do sądu rodzinnego.

Nie wskazały na realizację obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego również zeznania A. K. – siostry oskarżonego, przesłuchanej na rozprawie apelacyjnej. Wypowiedzi świadka, rzeczowe i logiczne, zasługują na wiarę jednakże także z ich treści wynika, że oskarżony nie uiszczał należnych alimentów ani też w żaden inny sposób niełożył na utrzymanie syna (np. poprzez dostarczanie żywności, odzieży). Pomoc świadka udzielania dziecku (np. poprzez zakup niezbędnej odzieży czy utrzymanie podczas tygodniowego, wakacyjnego pobytu chłopca u świadka) nie zastępuje obowiązku alimentacyjnego spoczywającego na oskarżonym.

Prawidłowo również ocenił Sąd I instancji sytuację materialną oskarżonego i jego możliwości pozyskania stosownych funduszy.

Nie sposób uznać, by oskarżony nie miał żadnych możliwości zarobkowania. Poza twierdzeniami oskarżonego o problemach zdrowotnych, żadne dokumenty nie potwierdzają tego, by w rozważanym okresie czasu S. R. nie mógł pracować i pozyskiwać w ten sposób środków pieniężnych. Również stan zdrowia psychicznego oskarżonego nie stanowił przeszkody uniemożliwiającej wywiązanie się z zobowiązań alimentacyjnych. Okoliczność ta została zweryfikowana opinią biegłych psychiatrów w toku postępowania apelacyjnego (kiedy to oskarżony wskazał, iż leczy się psychiatrycznie). Opinia biegłych - pełna rzeczowa i spójna i w konsekwencji zasługująca na wiarę - jednoznacznie wskazuje, iż oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie ani też upośledzoną umysłowo, a jedynie uzależnioną od alkoholu. W okresach objętych zarzutami nie było żadnych przeciwwskazań natury psychicznej do podejmowania pracy zarobkowej.

Trudno uznać, by oskarżony dopełnił wszelkich starań by podjąć pracę. W szczególności, badanym okresie nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Nie może przy tym ekskulpować oskarżonego fakt wykonywania pracy zarobkowej przez J. P. i zaspokajania niezbędnych, podstawowych potrzeb syna z dochodów uzyskiwanych z tytułu tejże pracy (por. uchwałę Sądu Najwyższego, por również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 1987 r., V KRN 54/87, OSNPG 1987, nr 8, poz. 103, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 1973 r., VI KZP 25/73, OSNKW 1973, nr 11, poz. 133). Należy podkreślić, iż nie tylko na matce ciąży obowiązek utrzymania dziecka. Ponadto, zeznania J. P. wskazują jednoznacznie, iż ponoszenie kosztów utrzymania jej i syna wiązało się ze znacznym wysiłkiem z jej strony i koniecznością korzystania ze środków funduszu alimentacyjnego (które to alimenty stanowiły istotną pozycję w budżecie domowym, bez których zaspokojenie potrzeb syna byłoby znacznie bardziej trudne).

Podsumowując powyższe należy zatem wskazać, że zarzuty oskarżonego wskazujący na dokonanie przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, mający w istocie wynikać z uchybień proceduralnych, zwłaszcza błędnej oceny dowodów nie może znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Skarżący nie wykazał skutecznie jakichkolwiek błędów w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego. Twierdzenia apelującego sprowadzają się do polemizowania ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i to polemizowania w oparciu o kwestie potraktowane wybiórczo, w oderwaniu od całokształtu zaistniałych okoliczności i dlatego nie mogły odnieść zamierzonego rezultatu.

W świetle przytoczonych powyżej rozważań należy uznać, iż Sąd Rejonowy co do zasady w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, nie dopuszczając się błędów, które mogłyby rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia, a także wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Ocena materiału dowodowego w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd Rejonowy uwzględnia reguły sformułowane w przepisach art. 5 i 7 kpk. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności

nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu I instancji

Na podstawie tej oceny Sąd Rejonowy dokonał następnie właściwych ustaleń faktycznych, co do samego przebiegu inkryminowanych zdarzeń, z wyjątkiem daty końcowej przestępstwa opisanego w punkcie 2 (a przypisanego w punkcie II). W tej ostatniej kwestii należy mieć bowiem na uwadze, iż oskarżony został osadzony w zakładzie karnym dnia 14 listopada 2012r., jego przestępcze zachowanie nie mogło zatem trwać do dnia 15. listopada 2012r. W konsekwencji należało więc zmienić punkt II poprzez przyjęcie iż wspomniane przestępstwo zostało popełnione w okresie 26.03.2012r - 13.11.2012r.

Co do zasady jednak, poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw z art.209 § 1 kk nie nosiły znamion twierdzeń gołosłownych, a co za tym idzie – arbitralnych.

Należy zaznaczyć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że Sąd I instancji prawidłowo odtworzył stan faktyczny sprawy i trafnie uznał, że zachowanie oskarżonego trzykrotnie wyczerpało znamiona ustawowe przestępstw z art. 209 § 1 kk.

Żadnych zastrzeżeń nie można także czynić Sądowi I instancji w zakresie ukształtowanej wobec S. R. sankcji karnej. Sąd Rejonowy, kreując wymiar kary uwzględnił wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia przestępstw, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej, a przedstawione argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonej kary zasługują na uwzględnienie i uznanie.

Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji wskazujące na istnienie okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych i braku elementów łagodzących, w szczególności nie sposób doszukać się czynników usprawiedliwiających postępowanie oskarżonego. W negatywnym świetle stawia zwłaszcza osobę oskarżonego fakt uprzedniej karalności za przestępstwa i to również tego samego rodzaju. Stawia to oskarżonego w niekorzystnym świetle i uzasadnia niemożność płażliwego jego traktowania.

Zatem w ustalonych okolicznościach prawidłowo uznano, iż sankcją uwzględniającą stopień zawinienia oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości jego czynu, jak też realizującą cele zapobiegawcze i wychowawcze, w uwzględnieniu całokształtu okoliczności związanych z osobą oskarżonego, będą kary jednostkowe 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn opisany w pkt.1) oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (za przestępstwa popełnione w warunkach ciągu przestępstw tj. czyny opisane w pkt 2 i 3) oraz kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec oskarżonego kara łączna i kary jednostkowe nie są surowe, i w okolicznościach niniejszej sprawy nie mogą być uznane za niewspółmierne do stopnia zawinienia. Wzgląd na dyrektywę prewencji indywidualnej wymagał odpowiedniej reakcji prawnokarnej wobec oskarżonego. Przestępstwa przypisane mu niniejszym wyrokiem nie stanowiły zachowania incydentalnego, oskarżony był już bowiem wcześniej karany i to także za takie same przestępstwo. Wszystko to wskazuje na całkowite lekceważenie przez oskarżonego określonych prawem reguł, zatem nie sposób przyjąć, iż kara innego rodzaju, a w szczególności kara nieizolacyjna realizowałaby swoje funkcje, a zwłaszcza zapobiegłaby dalszemu naruszaniu norm prawnych.

W tym miejscu należy wskazać, iż od chwili popełnienia badanych czynów do dnia orzekania doszło do nowelizacji ustawy Kodeks karny m.in. ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20.03.2015 r. poz.396), a zmiany dotknęły m.in. wymiaru kar i środków karnych, warunkowego zawieszenia wykonania kary. Należało zatem poczynić rozważania przez pryzmat regulacji art.4 § 1 kk.

Reguła określona art.4 kk., stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oczywistym jest przy tym, iż „zwrot "ustawa obowiązująca poprzednio" oznacza, że w grę wchodzi zastosowanie zarówno ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa, jak i nawet w okresie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a orzekaniem, gdyby się zdarzyło, że w tym właśnie okresie istniał stan prawny najkorzystniejszy dla sprawcy.” (A. Marek. Komentarz do art.4 Kodeksu karnego; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2004 r., II Ko 1/04, Prok. i Pr. 2005, nr 2, poz. 1, dodatek)

Ustalając, która z ustaw jest dla sprawcy względniejsza, należy wziąć pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy. Koniecznym jest również rozważenie nie tyle tego, która z tych ustaw jest względniejsza „w ogóle”, lecz która może być za taką uznana w odniesieniu do wszystkich warunków określających odpowiedzialność sprawcy badanego konkretnego przestępstwa. Ocena w tym zakresie powinna więc być dokonywana w kontekście konkretnych uwarunkowań badanego czynu a nie abstrakcyjnie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, OSNKW 1996, nr 3-4, poz. 16 postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 36). Należy zatem rozważyć nie tylko samo zagrożenie karami za dane przestępstwo, lecz wszystkie instytucje karnoprawne ustawy dawnej i nowej, a więc m.in. unormowania dotyczące wieku odpowiedzialności karnej, dyrektyw wymiaru kary, warunków odstąpienia od wymierzenia kary, podstaw i zasad stosowania środków karnych, warunkowego umorzenia postępowania karnego, warunkowego zawieszenia wykonania kary, warunkowego przedterminowego zwolnienia, przedawnienia, powrotu do przestępstwa, zatarcia skazania.

Wskazane zmiany nie odniosły się do zagadnień związanych z realizacją przez oskarżonego ustawowych znamion przypisanych przestępstw czy działania w warunkach recydywy. Zmianie uległy jednak przesłanki pozwalające na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności – obecne uregulowanie określa je w sposób bardziej rygorystyczny i już z mocy samego prawa uniemożliwia skorzystania wobec oskarżonego z tego dobrodziejstwa, w chwili popełnienia przypisanych czynów oskarżony był bowiem osobą skazaną wcześniej na karę pozbawienia wolności. W takim stanie rzeczy należało rozważyć przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary w kontekście przepisów obowiązujących do dnia 1.07.2015r.

Wprawdzie sam wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności i uprzednia karalność oskarżonego nie wykluczały automatycznie możliwości skorzystania z warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary, to jednak skorzystaniu z tego dobrodziejstwa sprzeciwia się całokształt ustalonych w sprawie, a wspomnianych już powyżej okoliczności. W realiach przedmiotowej sprawy brak podstaw do przyjęcia wobec oskarżonego dodatniej prognozy.

Oczywistym jest, iż celem kary jest przede wszystkim wdrożenie sprawcy przestępstwa do przestrzegania przyjętych norm prawnych. Nie sposób jednak uznać, iż jedyną słuszną drogą do realizacji takich założeń byłaby kara wolnościowa. Całokształt poczynionych ustaleń uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej. Należy podkreślić, iż popełnienie trzech kolejnych umyślnych przestępstw, a dwóch z nich w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, pozwala przyjąć, że poprzednio wydane orzeczenia nie odniosły spodziewanych skutków resocjalizacyjnych – oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z faktu wcześniejszych skazań i nie powstrzymał się przed ponownym naruszeniem porządku prawnego. Okoliczności tej niewątpliwie nie sposób zmarginalizować. Postępowanie oskarżonego było nad wyraz lekceważące ustalony porządek prawny. Przyjęcie pozytywnej prognozy wobec oskarżonego stanowiłoby wyraz nieuzasadnionej tolerancji wobec zaprezentowanych przez niego poczyną.

Niezaprzeczalnym jest przy tym, iż znaczenia nabiera również kwestia społecznego oddziaływania zastosowanych sankcji, należy bowiem mieć na uwadze, iż kształtowanie prawidłowych postaw zakresie przestrzegania porządku

prawnego zależy od stosowania właściwej represji i eliminowania poczucia bezkarności czy przyzwolenia dla popełniania przestępstw.

Wobec powyższego, zarówno zasady oddziaływania kary, tak co do samego oskarżonego, jak i w zakresie oddźwięku społecznego, czynią słusznym orzeczenie sankcji w przedstawionym powyżej kształcie i nie sposób doszukać się okoliczności wskazujących, by doszło do uchybienia regułom związanym z jej kreowaniem. W ocenie Sądu Okręgowego kara łączna pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu jest właściwa, spełnia wszystkie cele i zasady sprawiedliwej odpłaty.

W tym kontekście, wobec braku podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary wolnościowej, zasadnym było więc uznanie, iż zastosowanie znajdują przepisy w brzmieniu obecnie obowiązującym.

Uznając zasadność orzeczonych kar jednostkowych należy jednak uznać, iż podstawę wymiaru kary za ciąg przestępstw z art.209 § 1 kk. w zw. z art.64 § 1 kk. winny stanowić przepisy art.209 § 1 kk w zw. z art.91 § 1 kk., stąd też potrzeba stosownej korekty zaskarżonego wyroku w pkt. II również w tym zakresie.

Nie dopatrując się natomiast żadnych innych podstaw do dokonania jakiegokolwiek jeszcze zmiany zaskarżonego orzeczenia czy też jego uchylenia, zwłaszcza nie stwierdzając okoliczności z art. 439 kpk lub art. 440 kpk nakazujących uchylenie wyroku Sądu I instancji i to niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Odwoławczy w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy.

Orzeczenie o kosztach obrony z urzędu znajduje podstawę w § 2, § 4 ust. 1-3 w zw. z §17 ust. 2 pkt 4 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.), zwalniając oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia, w tym od opłaty za drugą instancję, uznając, iż z uwagi na sytuację materialną oskarżonego obciążenie go kosztami postępowania odwoławczego stanowiłoby zbyt daleko idącą uciążliwość.

Dorota Maciejewska-Papież